

HET LEVENDE LICHT

Arcumenna beklom de bloedige paleistrappen. Hij kon zijn ogen niet van het gezicht van de Onsterfelijke Ansur afwenden. De angst stond nog altijd in de opengesperde grijze ogen van de heerser. Hij had hier moeten zijn, dacht Arcumenna verbitterd. Niet ver weg op een godvergeten slagveld.

Achter hem stierven de zware stappen van spijkersandalen op steen weg. Hij was met honderd van zijn beste mannen gekomen toen het bericht hem had bereikt. Hij draaide zich om en liet zijn ogen over de uitgestrekte binnenplaats dwalen. De dienaren en beambten weken terug als hij hen aankeek. Wat een verachtelijke slijmerds! 'Jij!' Hij wees naar een man met grijs haar. De brede purperen band boven de zoom van zijn tuniek gaf aan dat hij een hoge beambte aan het hof was. 'Kom hier!'

Aarzelend kwam de hoveling naar voren en hij lette er angstvallig op dat het bloed op de traptreden zijn sandalen niet besmeurde.

'Waarom is niemand begraven? Hoe hebben jullie het hoofd van jullie heerser op de traprede kunnen laten liggen? Is dit de manier waarop jullie de edelmoedigheid van Ansur vergelden?'

'Wij... wij hebben de kraaien met stenen weggejaagd. We...'

Arcumenna gaf de man met het grijze haar een oorvijs, waardoor hij achteruitwankelde. 'De kraaien met stenen weggejaagd,' herhaalde hij op bijtende toon. 'Ik heb veel zin om jullie allemaal als voer voor de kraaien te gooien.'

Hij klom de traptreden op en boog zich over het hoofd van Ansur.

'Niet doen, heer!' riep iemand uit de samengeschoolde dienaren. 'De vrouwelijke demon heeft de lijken vervloekt. Wie ze aanraakt, zal bloedig omkomen.'

De veldheer lachte. 'Als ik voor iedere keer dat ik bedreigd werd een goudstuk had gekregen, zou ik een rijk man zijn.' Hij pakte Ansurs hoofd bij de wangen vast en tilde het op. Het vlees voelde

al sponsachtig aan. Maden vielen uit de halsstomp op de marmere traptreden en Arcumenna wendde zijn hoofd af van de misse-lijkmakende stank.

Waarom waren de goden niet gekomen om Ansur te helpen? De veldheer begreep er niets van. Wat een wrede grap van het noodlot om de Onsterfelijke die zoveel van schoonheid en kunsten had gehouden een dergelijk einde te bereiden. Vermoord op de trappen van zijn paleis, waar zijn hovelingen hem als voedsel voor de maden lieten liggen.

Arcumenna hief zijn hoofd op. Verder boven op de trappen en voor de poort van het paleis zag hij de lijfwachten van de heerser. Zeventien doden telde hij zwijgend. Ze hadden gestreden, geprobeerd Ansur met hun leven te beschermen. Ze waren de enige mannen van eer in dit paleis vol kruiperige strontvliegen die zich in de gunst van Ansur hadden mogen verheugen, zonder voor hun heerser op te komen, toen hij hen nodig had gehad. Zelfs niet na zijn dood.

‘Hoeveel demonen zijn onder beschutting van de duisternis het paleis binnengedrongen?’ vroeg hij de grijze man die nog altijd aan de voet van de trap stond.

‘Het... het was maar één vrouwelijke demon, heer. En ze kwam op klaarlichte dag.’

‘Maar één?’ herhaalde de veldheer peinzend en hij probeerde dit in te passen in alle verhalen die hij over de andere moordaan-slagen op de Onsterfelijke had gehoord. ‘En ze bracht geen duis-ternis met zich mee?’

‘Nee, veldheer. Ze was plotseling hier... Voor iemand maar een hand rond het gevest van zijn zwaard had kunnen leggen, waren de eerste drie lijfwachten al gesneveld. Het was griezellig de vrouwelijke demon te zien vechten.’

Arcumenna had al in de eerste linie tegen demonen gevochten. Hij wist dat je tegen hen stand kon houden, wanneer je dapper genoeg vocht en bovendien met een overmacht was. Hij glimlachte begrijpend. De reden waarom ze steeds weer probeerden Onsterfelijken te vermoorden was duidelijk. Ze dreigden het onder-spit te delven. De demonen wisten dat ze de strijd om Nangog zouden verliezen. Tegen de overmacht van de mensenlegers wa-ren ze op den duur niet opgewassen. Dus probeerden ze de zeven

koninkrijken op hun grondvesten te laten schudden door ze van hun heersers te beroven.

Twee keer hadden ze de Onsterfelijke van de Drijvende Eilanden vermoord. De nieuwe heerser waagde het niet meer naar Nangog te komen, omdat hij ervan overtuigd was dat de demonen het speciaal op hem hadden gemunt. Er was een mislukte aanslag op de Onsterfelijken Volodi en Aaron geweest en afgelopen herfst was de Onsterfelijke Acoatl vermoord. Nu regeerde de Onsterfelijke Necahual over het rijk van de Zapoten. Voor Arcumenna was de strategie achter al deze aanslagen duidelijk: het waren terroristische wanhoopsdaden in een oorlog die de demonen niet konden winnen.

Hij wenkte Horatius, de kapitein van zijn lijfwacht. ‘Breng de doden naar de grote zaal van het paleis en zorg ervoor dat ze met alle eer worden opgebaard. Ik neem aan dat jij niet bang bent voor die zogenaamde vloek van de demonen?’

Horatius lachte grimmig. ‘Geen woorden maar zwaarden kunnen een krijger verwonden. Alleen machtelozen zoeken hun toevlucht in woorden.’

‘Precies mijn idee,’ bevestigde Arcumenna. Daarop beklom hij de laatste treden naar de ingang van het paleis en legde het hoofd van Ansur naast diens lichaam op de grond. Teder streelde hij over het samengekoekte haar. ‘Ik zal je wreken, Ansur. Je had in vrediger tijden moeten heersen. Het was je niet...’

Een glinsterend licht verscheen boven de binnenplaats van het paleis en daalde langzaam naar de grond. Het verdreef elke schaduw, zonder de ogen te verbranden wanneer men erin keek.

Deemoedig zakten de krijgers en hovelingen op hun knieën en bogen hun hoofden tot die de marmeren platen van de binnenplaats beroerden. Ook Arcumenna knielde neer, maar zijn hoofd boog hij niet. Te midden van de stralen zag hij een gestalte van golvend licht.

‘Uw zoon werd lafhartig vermoord, Licht van het Leven,’ zei de veldheer, die zijn best deed om zijn toorn en zijn teleurstelling niet te laten blijken. En opnieuw vroeg hij zich af waarom de devanthers hun Onsterfelijken niet beter beschermden. Zij waren goden! Voor hen moest het toch mogelijk zijn geweest deze moorden te verhinderen?

‘Met de dood van Ansur is deze wereld een licht armer geworden.’ In de woorden van de god lag een droefheid, die ieder ander gevoel in Arcumenna smoorde. ‘Ansur was een stralend vuurbaken van wijsheid onder jullie mensen. Iemand voor wie kunst meer betekende dan veroveringen, die wist dat de schoonheid van zijn steden zijn rijk ook dan nog zouden sieren, wanneer de roem van de strijd reeds lang tot een verre herinnering was verbleekt. Te moeten strijden in een oorlog die ons werd opgedrongen, heeft hem ongelukkig gemaakt. Het heeft hem verdriet gedaan in een tijdperk te moeten leven, waarin de wijsheid moet buigen voor het zwaard.’

De devanthar liep naar de dode Onsterfelijke en leek rechtstreeks tegen hem te spreken: ‘Jij was wel de laatste die het had verdiend om door het zwaard te moeten sterven, Ansur. Mijn hart is vol van een mateloze droefheid. Jij had alles wat een Onsterfelijke zou moeten karakteriseren. Jij was de grootste zoon van je volk. Niemand zal ooit de leemte kunnen opvullen die de laffe moordlust van onze vijanden heeft veroorzaakt.’

Arcumenna was geen man voor pathetische woorden. Soms sprak hij zijn krijgers toe voor de strijd. Hij wist heel goed hoe hij de lust om te doden en het zelfvertrouwen om te overwinnen moest opwekken. Welke vergelijkingen hij moest maken om zijn krijgers in het hart te raken. Maar voor hem waren het slechts woorden. Hij gebruikte ze om anderen te ontroeren zonder er zelf van ontroerd te raken. Het waren alleen werktuigen in het moordbedrijf, zoals het zwaard in zijn hand.

Dit keer was het echter anders. Zijn verstand verwerkte de toespraak van de devanthar als altijd. Hij analyseerde de woorden van de god en vond ze niet eens zo bijzonder goed gekozen. En toch werd hij er in zijn binnenste door geraakt. Hij voelde diep in zich iets trillen. Een doffe pijn die niet uit zijn buik of zijn hart kwam. Hij was met geen enkel deel van zijn lichaam in verband te brengen en toch was hij er helemaal van vervuld, alsof hij, Arcumenna, de grootste veldheer van Valesia, een en al pijn was geworden.

Het Levende Licht zweefde hem tegemoet en plotseling strekte de devanthar een hand naar hem uit. De vingertoppen beroerden koel Arcumenna’s voorhoofd en de straling van de godheid omhulde hem.

‘Arcumenna uit Truria, wees jij voortaan de fakkel van de oorlog om onze vijanden te verzengen en de dood van de vreedzame Ansur te wreken. Wees jij voortaan mijn Onsterfelijke!’

De veldheer voelde een licht branden op zijn huid. Zijn bronzen kuras woog plotseling lichter en zijn helm veranderde. Het metaal sloot nauwer om zijn hoofd tot er alleen smalle kijkgaatjes overbleven. Hij vermoedde dat zijn wapenrusting in het pantser van de Onsterfelijken was veranderd en dat hij nu een adelaarshelm droeg, net als Ansur.

‘Heil Arcumenna, Onsterfelijke van Valesia!’ riep Horatius als eerste.

Nog voor de andere krijgers met zijn kreet konden instemmen, was de devanthar verdwenen. Alleen jubelende krijgers bleven achter. ‘Heil Arcumenna,’ weergalmde het luid over de uitgestrekte binnenplaats van het paleis en de dienaren en hofbeambten haastten zich om ermee in te stemmen.

Arcumenna maakte de beide scharnieren aan weerskanten van de nieuwe helm los, klapte het vizier dat nu de vorm van een machtige adelaarssnavel had opzij en zette toen de prachtige helm af. Het was gegaan zoals hij had gehoopt. Tot dusver hadden de devanthars steeds de eerste die bij het lijk van een Onsterfelijke kwam en het ambt waardig was tot diens opvolger gemaakt. Onsterfelijke! Voor een kleine provincievorst van twijfelachtige afkomst was hij een lange weg gegaan. En hij was nog lang niet aan het eind.

Hij zou eisen voor de devanthars te mogen spreken, zoals Aaron het ooit had gedaan. En hij zou de goden uitleggen hoe hij de oorlog tegen de demonen dacht te beëindigen. Ze moesten groter denken. Verder dan de volgende overwinning.

‘Mijn gebieders!’ zei Horatius vol trots. ‘Laat mij u gelukwensen.’ De kapitein met slechts één oog maakte een eerbiedige buiging. ‘Nu zullen we Nangog, haar geesten en dat demonengespuis eens flink op hun sodemieter geven!’

‘Reken maar!’ antwoordde de Onsterfelijke. Hij glimlachte zelfbewust en bracht de jubelende aanwezigen met uitgespreide armen tot zwijgen. ‘Ik weet dat de Onsterfelijke Ansur altijd een paar dichters aan zijn hof had. Ik zou hun willen vragen bij me te komen. Er moet een rouwklacht voor onze heerser worden geschre-

ven en ik zou willen weten wie zich bekwaam genoeg voelt hem deze laatste eer te bewijzen.'

Arcumenna was verrast dat niet minder dan zeven mannen en twee vrouwen vanuit de hovelingen naar voren traden. Hij wenkte Horatius en gaf hem opdracht de orde in het paleis te herstellen en Gaius te ontbieden, die de leiding van de hofhouding op zich moest nemen.

Een verwijfd uitzierende, baardeloze jongeling die een pruik van blond vrouwenhaar droeg, kwam als eerste bij Arcumenna. In tegenstelling tot de anderen was hij recht over de met bloed besmeurde traptreden gelopen. 'O deugdzame held!' riep hij vol vuur. 'O Zwaard der Gerechtigheid en Verlichter van de Onwetenden. Ik had de eer de laatste te zijn die de Onsterfelijke Ansur met mijn dichtkunst mocht verstrooien. De Eerste onder de Verhevenen heeft mij altijd bijzonder graag...'

Arcumenna legde de melkmuil met een bruusk gebaar het zwijgen op. Toen verhief hij zijn stem en wierp een priemende blik op de andere dichters. 'Kom zo dicht bij me dat jullie me met een uitgestrekte arm kunnen aanraken, maar waag het niet me te betasten.'

De heerser genoot van de verwondering in de ogen van de dichters. Uit een ooghoek zag hij hoe Horatius de hovelingen wegjoeg en wachtposten bij de ingangen van de binnenplaats liet opstellen. Behalve de dichters was er niemand meer binnen gehoorsafstand.

'Duizend lichten zal ik aansteken als dank dat mij de genade ten deel viel als eerste met u te mogen spreken, mijn wijze gebieder.' De jongeling greep in een dramatisch gebaar met beide handen naar zijn borst. 'Moge onze band voor eeuwig...'

'Zwijg!' siste Arcumenna boos. 'Besef dat ik de dichtkunst niet bijzonder ben toegeedaan. Wanneer jullie in de toekomst ook maar een fractie van mijn genade willen ontvangen, spreek dan alleen nog maar wanneer ik jullie daartoe uitnodig. Ik walg hartgrondig van hielentlikkers en flikflooiers. Ik duld jullie maar om één reden aan mijn hof. Ik ken de waarde van goede verhalen.' De Onsterfelijke pauzeerde even, zodat de betekenis van zijn woorden goed tot het kleine groepje doordrong. Toen ging hij ferm verder: 'Ik verwacht van ieder van jullie twee werken: een elegie ter ere van Ansur en een episch gedicht waarin mijn verheffing tot Onsterfe-

lijke zo aangrijpend mogelijk onder woorden wordt gebracht. Wie mij met beide werken weet te overtuigen, zal van mij een landhuis aan zee met twintig bedienden ten geschenke krijgen. Maar wie mij teleurstelt...' Arcumenna keerde zich naar de dichter met het vrouwenhaar, '... zal de eer genieten mijn krijgers bij de eerstvolgende strijd tegen de demonen in de voorste linie te begeleiden, zodat de juiste woorden hem in de toekomst bij de beschrijving van roemrijke gebeurtenissen niet tekort zullen schieten. Vooropgesteld natuurlijk dat hij deze ervaring overleeft.' De blonde slappeling verbleekte, terwijl een van beide dichters, een lang, mager schepsel met lang rood haar, hem met een minachtende blik opnam. Hij kon haar gedachten wel raden.

'Wie me heimelijk in gedichten bespot of me zelfs als een tiran afschildert, zal met die tiran kennismaken. Maar wie me tot een stralende verschijning maakt, op hem zal voor eeuwig het warme licht van mijn genade vallen. Over vijf dagen wil ik jullie verzen horen!' Hij klapte in zijn handen. 'En nu weg met jullie, ik heb een koninkrijk waarin ik orde op zaken moet stellen!'

Ijlings maakten de woordkunstenaars zich uit de voeten. Arcumenna was er zich van bewust dat een scheppende geest ook een rebelse geest was. Waarschijnlijk zou Horatius ervoor moeten zorgen dat een van deze schooiers een afzichtelijk ongeluk overkwam. Dan zouden de anderen begrijpen hoe belangrijk het was om tot elke prijs bij hem in de gunst te blijven en de nagedachtenis van de Onsterfelijke Ansur door nieuwe hymnen op de Onsterfelijke Arcumenna te laten verbleken.

Op glad ijs

Een met messing beslagen eikenstam dreunde tegen het metselwerk. Rode baksteenstof wolkte door de gloeiende hitte. Brede scheuren gaaptten in de poortboog. Stenen donderden omlaag op de poortweg.

Hoewel Solaiyn tien schreden van de poort stond, ademde hij slechts oppervlakkig. Het was zo heet dat de elfenvorst bang was dat zijn longen zouden verschroeien, wanneer hij een keer diep ademhaalde. Het uitzicht door de poortboog deed denken aan een

fel brandende open haard. Temil stond in lichterlaaie. Solaiyn vond het jammer van de stad. Hij had van haar nauwe straatjes met de kleurig beschilderde lemen huizen gehouden. Ze waren op een archaische manier mooi geweest. Drie maanden lang had hij Temil belegerd tot hij ook de vierde ring van hoge lemen muren had ingenomen en de binnenstad had bestormd. Waarom? Hij zuchtte. Hij had nog geen twintig dagen in Temil geheerst, toen zijn verspieters hem kwamen melden dat een reusachtig ontzettingsleger onderweg was. Zijn leger telde niet genoeg alfenkinderen om de buitenste muur te bemannen. Hij zou de stad niet kunnen houden. Dus had hij geen andere keus gehad dan haar plat te branden. En zijn drie reuzen sloegen met machtige eikenstammen de prachtige hoofdboort tegen de grond. Het was om wanhopig van te worden. De strijd om Temil vatte in een notendop de tragedie van de veldtochten op Nangog samen. Ze konden alles veroveren, maar ze slaagden er niet in iets te behouden wanneer de mensenkinderen massaal de tegenaanval inzetten.

‘Heer, het wordt tijd om te gaan,’ fluisterde Aloki in zijn oor. ‘De alfenster is geopend. De voorhoede marcheert het Gouden Net al binnen.’

Hij knipte met zijn vingers en zijn staljongen met de bokkenpoten bracht hem een schimmel. Met grote ogen keek de merrie naar de slangenvrouw. Geen enkel paard in zijn stoeterij was ooit aan Aloki gewend geraakt. Ze waren allemaal bang voor haar.

Slechtgehumeurd steeg de elfenvorst in het zadel en reed langs de colonnes van het afmarcherende leger. De weg die zijn troepen volgden, liep evenwijdig langs de zee. Op het rode strand zaten de mensenkinderen. Met ogen vol haat keken ze het wegtrekkende leger na. Solaiyn had hen uit de stad laten verjagen voor die in brand werd gestoken.

Toen de stadspoort met veel lawaai achter hem instortte, schrok zijn merrie. Hij kreeg haar weer onder controle door stevig met zijn dijen te drukken. De reuzen achter hem hieven een dreunend triomfgehuil aan. Het waren simpele zielen. Eenvoudige taken vervullen waarvoor men niets dan kracht nodig had, maakte hen gelukkig.

Nodon kwam op zijn vos aansnellen. ‘De gewonden en zieken vormen de spits van de colonne. Daarna brengen we de belegerings-

tros door de alfenster,' deelde hij mee en liet zijn hengst naast de merrie van Solaiyn overgaan in een draf. 'Opperbevelhebber Hornbori heeft zijn mannen op de heuvelkam in de buurt van de poort geposteerd. Hij zal als laatste naar Alfenmark gaan, samen met je elfengarde. Vorst Sekander patrouilleert met zijn kentauren langs het strand om te voorkomen dat de mensenkinderen op het laatste moment de held uit gaan hangen.'

Solaiyn knikte goedkeurend. Alles verliep dus volgens plan. Ze hadden ervaring in het zich geordend terugtrekken. Zwijgend reed hij de colonne langs en bereikte al snel de lange rij muil dieren. Slechts weinige dieren droegen oorlogsbuit. De meeste hadden men tijdens de belegering pakzadels opgelegd. Links en rechts van de zadels waren draagbaren bevestigd waarover banen licht gaas hingen om de muggen weg te houden bij de zieken en gewonden die te zwak waren om de terugtocht op eigen benen af te leggen.

Deze vervloekte muggen uit de moerassen in de buurt! Zij hadden een hogere tol van zijn leger geëist dan drie stormaanvallen op de vestingmuren bij elkaar. Als hij alleen elfen onder zijn commando had gehad, zou hij zulke zorgen niet hebben gehad. Zij werden zo goed als nooit ziek en ook de koppige dwergen van opperbevelhebber Hornbori waren moeilijk om te brengen. Maar alle anderen... Het ergste hadden de kobolds het te verduren gekregen. Honderden waren er gestorven aan de koorts die de muggen verspreidden.

Solaiyn had de brede rietkragen rond de moerassen laten platbranden. Zonder succes. Een hele karavaanlading wierook had hij laten brengen en in koperen bekkens in het legerkamp laten verbranden. De helft van zijn troepen was door de aangename geur door zo'n sterke roes bevangen, dat ze geen zwaard meer konden vasthouden, maar tegen de muggenplaag had het niet geholpen. Zelfs met magie kon men deze krenge niet de baas worden. De mensenkinderen hadden hun stad verloren, de alfenkinderen hadden hun trots verloren en moesten opgeven wat ze nog maar pas veroverd hadden. Alleen de muggen waren ongeslagen. Misschien was dit de wraak van Nangog op hen. Wellicht had de geketende godin dit ongedierte uitgebroed.

Op zekere dag, wanneer deze eindeloze veldtochten achter de

rug waren en hij weer tijd had om op het terras van zijn winterpaleis in Tanthalia te zitten vanwaar hij een wonderschoon uitzicht over de weidse zee had, zou hij een gedicht op die kleine, bloedzuigende helden schrijven die hij noch met zijn leger, noch met zijn scherpzinnigheid had kunnen overwinnen.

De vorst drukte zijn hielen in de flanken van de merrie en zette haar aan tot een lichte galop. Van de koortslijdende kobolds op de draagbaren steeg een kwalijke geur op. De geur van zuur zweet en natgeplaste kleren. Wolken zwarte vliegen dansten boven de karavaan van de stakkerds.

In een melancholieke bui bereikte hij de poortboog van glinsterend licht, waardoor zijn gedemoraliseerde krijgers het Gouden Net betraden. Hij zag de angst op het gezicht van de faunen met hun bokkenpoten, die juist op het punt stonden de magische weg te betreden die door de duisternis van het Niets liep. Voor de meesten van zijn krijgers verloor de reis tussen de werelden nooit iets van zijn verschrikking, hoewel hij onvoorstelbaar veel veiliger was dan welke zeereis ook, zolang men het Gouden Pad maar niet verliet.

Solaiyn steeg af. Hij zat niet graag lang in het zadel. Aloki had hem bijgehouden, maar nu bleef ze wat op de achtergrond. De slangenvrouw wist dat de meeste alfenkinderen haar eng vonden.

De veldheer groette enkele kapiteins die hun manschappen langs hem leidden. Af en toe had hij een bemoedigend woord voor enkele krijgers, vooropgesteld dat hij hun naam kende. Al te veel waren dat er niet. Hij verbroederde niet graag met de gewone manschappen. Het had geen zin. Wanneer hij probeerde meer dan twee zinnen met hen te spreken, zouden ze alleen maar merken dat ze elkaar in wezen niets te vertellen hadden.

Als hij het bevel over een leger elfenkrijgers had gehad, zou alles anders zijn geweest, dacht Solaiyn bitter. Ze werden niet ziek, ze vochten beter, hun moreel was onverwoestbaar. Bijna – hij moest niet dromen. Hij wist dat rijke families hun zoons en dochters probeerden vrij te kopen, zodat ze niet naar Nangog hoefden. Het werd steeds moeilijker nieuwe rekruten te vinden voor de veldtochten, waaraan maar geen einde leek te willen komen.

Nodon had hem verteld dat Nandalee naar het noorden was gestuurd om strijders onder de elfenvolkeren van de Normirga en

de Maurawans te werven. Een onderneming die de zwaardmeester uitzichtloos vond. De eenzellige jagers en krijgers van de beide volkeren kwamen vrijwillig of helemaal niet.

In gedachten verzonken keek Solaiyn de wegtrekkende troepen na. De zon zonk in de richting van de horizon, toen hij ineenkromp van een plotselinge pijn. De Gouden Draak! Hij was weer in hem gevaren, keek door zijn ogen... De veldheer wist dat de hemelsslagen bij elkaar waren gekomen om over de volgende veldslagen te vergaderen. Wanneer ze hier samen met hen zouden strijden, zou dat hun krijgskansen kunnen keren. Met vergaderingen schoot je niks op! Solaiyn was zich ervan bewust dat de Gouden Draak zijn gedachten deelde, wanneer hij in hem was. Dat moest dan maar! De waarheid was dat ze deze oorlog weldra zouden verliezen, wanneer de hemelsslagen niet hielpen om een beslissing te forceren.

Solaiyn hijgde. De pijn vlijmde als een gloeiende dolk door zijn hoofd. Plotseling zag hij niets meer. Alokï was aan zijn zijde en ondersteunde hem. Het gebeurde niet elke keer dat zijn wereld in duisternis wegzonk, wanneer de Gouden Draak zich van zijn ogen had meester gemaakt. Misschien strafte de draak hem wel.

‘Het wordt tijd dat ook wij vertrekken,’ fluisterde de slangenvrouw.

Hij bleef dicht aan haar zijde. Hij was al vaak met haar over de Gouden Paden gegaan. Ze gaf hem een gevoel van veiligheid. Hoewel al zijn andere zintuigen scherper werden wanneer hij verblind raakte – alsof zijn lichaam het gezichtsverlies op deze manier probeerde te compenseren, voelde hij zich zonder haar hulpeloos. Hij voelde de warme huid van de slangenvrouw. Ze had een stevig lichaam. Soms fantaseerde hij dat hij haar verleidde. Dat zijn handen haar lichaam ontdekten, overal, ook de geheimste plekjes. Er hing een geur om haar heen die hem opwond.

Om zich af te leiden dacht hij aan de terugkomst in het legerkamp in Alfenmark. Misschien hadden de hemelsslagen enkele dagen nodig om de troepen te reorganiseren en de verliezen te vervangen. Als ze versterkingen hadden gevonden... Het zou fijn zijn een week in zijn paleis te verblijven. Met Alokï...

Hij voelde het prikkelen van de machtige magie, die de poort naar het Gouden Net had geopend. Ze liepen erdoorheen. In-

stinctief drukte hij zich een beetje dichter tegen de slangenvrouw aan. Eén verkeerde stap en hij zou in de oneindige duisternis storten.

‘Dit keer is het een lange weg,’ legde ze hem uit. ‘Een eind voor ons lopen de reuzen. Ondanks de duisternis kan ik hen zien.’

Solaiyn vond het prettig wanneer ze met woorden probeerde de beelden te vervangen die zijn ogen hem niet meer schonken.

‘De dwergen betreden het pad na ons. Hun opperbevelhebber leidt hen.’

De vorst was blij dat ze stevig gearmd met hem voortging. Deze weg door het Niets voelde eigenaardig aan. Het leek alsof je over een zachte matras liep. Nu hij blind was, voelde hij des te duidelijker hoe onvast de ondergrond was.

‘We naderen de eerste kruising,’ verklaarde Alok. ‘De alfenster achter ons is gesloten. Het licht aan het eind van het pad is verdwenen. Het is je gelukt, je leger is in veiligheid.’

Hij voelde het krachtige pulseren voor hen waar verscheidene alfenpaden elkaar kruisten. Drie alfensterren als deze zouden ze passeren voor ze hun poort naar huis bereikten. Solaiyn had het gevoel dat het pad onder zijn voeten licht trilde. Het was niets dan magie. Hier was nergens vaste ondergrond. Het Niets was, zoals de naam al zei, de afwezigheid van het stoffelijke. Het vermeende pad waarover ze voortgingen, was gebundelde magie. Een krachtveld dat door de wil van de alfen was geschapen. Was er iets fragielers dan de wil?

Solaiyn glimlachte. Het was dom zich zulke zorgen te maken. Hij was talloze malen over de alfenpaden gelopen. Er was geen enkele reden... Daar was iets. Een vreemd schommelen. Het kwam van buiten de weg. Van daar waar niets had mogen zijn.

‘Aloki! Wat is er links van ons?’

‘Duisternis.’ Ze klonk verrast.

Solaiyn merkte hoe de hand van de slangenvrouw zich steviger om zijn bovenarm sloot. ‘Ik zie iets. Een gevleugelde vrouw! Ze komt...’

Een krachtige stoot rukte de vorst los van de slangenvrouw. Hij wankelde, stapte over de rand van het pad en viel.